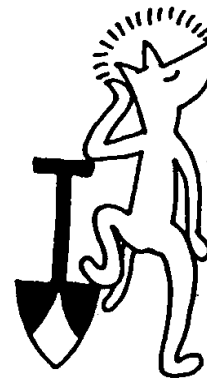

OBSAH

Zprávy z provincie	1
Nabídka nakl. Krystal OP a knihkupectví Oliva	4
Setkání dominikánské rodiny v Hradci Králové	6
Prosby o modlitby	8
Laická sdružení sv. Dominika	8
Nekrologium	10
Zprávy ze světa	12
D. J. Prokop: Křesťan, komunikace a informace	16
K. P. Mráček: Úvaha adventní	18
Ohlasy	23

OPUSCULUM

Měsíčník České dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko
České dominikánské provincie

Adresa redakce:

Dagmar Ester Kopecká

Na Zlíchově 221/8, 152 00 Praha 5

tel./fax: 251 554 669; e-mail: ester@op.cz

č. účtu: 122918389/0800 (ČS) var. symbol 332

Roční předplatné (11 čísel) včetně poštovného je 215 Kč.

Uzávěrka dalšího čísla: 20. 12. 2002

KALENDÁŘ AKCÍ ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

28. - 30. 3. 2003	setkání formátorů LS na Svaté Hoře u Příbrami
31. 5. 2003	pouť do Jablonného v Podještědí
26. - 28. 9. 2003	setkání formátorů LS ve Vranově u Brna
28. 10. 2003	zasedání rady vyšších představených OP v Praze
8. 11. 2003	setkání české dominikánské rodiny v H. Králové

PŘEDPLATNÉ NA ROK 2003

Roční předplatné (11 čísel včetně poštovního) na rok 2003 činí 215 Kč. Můžete ho uhradit přiloženou složenkou nebo bankovním převodem na účet č. 122918389/0800 (ČS) var. symbol 332. Moc prosíme všechny, u kterých dochází k nějaké změně (zrušení odběru, změna adresy, změna počtu odebíraných výtisků apod.), aby nám o tom zaslali zprávu; je pro nás velmi obtížné zjišťovat tyto informace pouze ze soupisu poštovních převodů či z bankovního výpisu. Děkujeme. Redakce

Odpovědnost a ohleduplnost

Milí bratři a sestry. Již několik let plní v České dominikánské provincii informační, sjednocující i formační službu náš měsíčník OPusculum (resp. Růža). Díky obětavé a vytrvalé práci sestry Ester se tento věstník vypracoval v graficky i obsahově kvalitní médium, které nás potěšuje, poučuje, přibližuje sobě navzájem, i vytváří prostor pro dominikánskou disputaci a tříbení různých názorů. Aby však OPusculum mohlo vycházet, je třeba, krom nezištné práce Ester a dalších pomocníků, také uhradit náklady s vydáváním a posiláním spojené. Ne všichni, kdo náš měsíčník odebírají, ho také hradí. Obracím se proto na Vás všechny, kdo jste nezaplátili předplatné za rok 2002 (195,- Kč – na adresu nebo účet redakce), s prosbou, abyste tak učinili. Pokud si nepřejete OPusculum hradit ani dostávat, prosím, napište to sestře Ester, aby Vám ho zbytečně neposílala. Jestli Vám tíživá situace neumožňuje platit předplatné a přesto byste rádi OPusculum dostávali, i to, prosím, sdělte redakci, aby věděla, že nemá nic očekávat.

Závěrem bych chtěl poděkovat Všem, kdo svými příspěvky obohacujete OPusculum a tedy i nás všechny jeho čtenáře, a také děkuji všem, kdo nezapomínáte včas posílat předplatné.

fr. P. Pavel Mayer OP

SLUŽBY PROVINCIALÁTU

provinciál: Út 9 - 11; 14 - 16 (kromě úterků, kdy je zasedání provinční rady), Čt 9 - 11
socius provinciála: St 14 - 16

Bratři dominikáni z České dominikánské provincie si v sobotu 11. ledna 2003 připomenou nedožitý **100. výročí narození** svého řádového spolubratra, známého českého vědce a filosofa **P. RNDr. Ludvíka Artura Pavelky OP**. Tento den bude v 10.00 hodin slavena Mše svatá v klášterním kostele sv. Jiljí v Praze na Starém Městě (Husova ul.), poté se bude konat ve 12.00 hodin pobožnost u hrobu bratra Ludvíka na Olšanských hřbitovech.

Setkání týmu kazatelského střediska probíhají každé třetí pondělí v měsíci v klášteře sv. Jiljí v Praze. Příští setkání se koná 16. 12. od 17.00 hodin v kostele sv. Jiljí a pak ve velké hovorně kláštera.

PRAŽSKÝ KONVENT

Pravidelné týdenní akce:

- *pondělí*
17.00 příprava ke svátosti křtu – začátečníci
18.30 příprava ke svátosti křtu – pokročilí
19.30 pěvecký sbor Musica Poetica (jednohlasé skladby 1. tisíciletí)
- *úterý*
17.00-17.50 v kapli sv. Zdislavy – adorace
17.00-18.30 ve velké hovorně – herně-dramatický kroužek
- *středa*
19.45 v sakristii a kostele – společenství modlitby
- *čtvrtek*
7.30 úklid kostela sv. Jiljí – PROSÍME NALÉHAVĚ O VAŠI POMOC
19.10 zkouška Scholy Dominicana
- *neděle*
16.00 ve velké hovorně – presidium Mariiny legie

Další akce:

- 9. 12. obnova zasvěcení konventu a farnosti Panně Marii
- 11. 12. 18.30-20.00 v malé hovorně – Campamento – setkání dětí

- 12. 12. 18.00 v čítárně – promítání filmu Ježíš (podle evangelia sv. Lukáše)
- 13. 12. 20.00 v kapli sv. Zdislavy – Musica Poetica pod vedením Dr. Evžena Kindlera: Světlo v nejstarších hudebních památkách (světlo jako metafora v hudbě předkřesťanské, latinské, řeckobyzantské a arménské prvního tisíciletí)
- 17. 12. 18.00 v čítárně – vánoční besídka pro děti z farnosti a ze všech společenství
- 20. 12. v 10.00 v kostele sv. Jiljí – vánoční koncert žákovského sboru ZŠ Uhelný trh

Přednášky:

- 4. 12. v 18.00 v čítárně kláštera – Společnost pro církevní právo: JUDr. Cyril Svoboda: Ústava, konfesní právo a mezinárodní smlouvy
- Nový kurz aristotelsko-tomistické filosofie: **PODSTATNÉ PROBLÉMY FILOSOFIE**. Každé úterý ve 20.00 hod a čtvrtek v 17.00 hod. (ident. přednáška) ve velké hovorně.
- 21. 12. v 9.00 v čítárně kláštera – seminář české pobočky Mezinárodní společnosti sv. Tomáše Akvinského (SITA) na téma Dílo sv. Tomáše v perspektivě 2. scholastiky

PLZEŇSKÝ KONVENT

- **adorace** – každý pátek po nešporách v zimní kapli cca 19:00 - 21:00 ve 20:00 dominik. latinský kompletář
- **mše pro mariánské ctitele** – 1. sobota od 8:00, po ní modlitba celého růžence v zimní kapli do cca 10:15
- **mše sv. za dominikánskou rodinu, přátele a dobrodince Řádu i farnosti** – 2. sobota od 8:00 v zimní kapli
- **mše sv. v latinském jazyce** – každá 1. neděle v měsíci v 9:00 a každé pondělí v 18:00

Přednášky

- **Filosofie** – každou 1. a 3. středu v měsíci od 19:15 ve společenském sále kláštera. Přednáší Jiří Fuchs.
- **Dogmatika** – 17. 12. od 19:15 do 20:00 ve společenském sále kláštera. Pojednáním o Vykupiteli provází fr. Cyprián.
- **Katechismus** – 10. 12. od 19:15 do 20:00 ve spol. sále kláštera. Vede fr. Cyprián.

PEC každý čtvrtek v 19:15 studium duchovního života podle Pramenů P. Dacika.

OLOMOUCKÝ KONVENT

Klášter dominikánů v Olomouci pořádá **pokračování kursu Základy teologie**, II. Tajemství Božího nitra. Přednášky se konají každé úterý v 19:30 hod. v sále kláštera (vchod ze Slovenské ulice). První úvodní setkání se uskutečnilo 22. října 2002. Cyklus přednášek vede fr. Romuald Štěpán Rob OP. Všichni zájemci jsou srdečně zváni!

Zájemce o teologické prohloubení základů víry zveme také na **cyklus přednášek Zjevení – Církev – Víra. Kapitoly z fundamentální dogmatiky**. Fr. Tomáš Pospíšil, OP bude přednášet zpravidla čtvrtý čtvrtek v měsíci od 19:30. Přednášky budou

Zahrada – odpolední klub pro děti a mládež. Každý pátek od 15:00.

Schola cantorum R.S.R (chorál) zkouší pravidelně v úterý od 20:00 do 21:00 v čítárně knihovny. Vede fr. Cyprián.

Schóla k nedělní hrubé mši se schází každou neděli od 8:30 ve farním sále.

Kalendář akcí

Adventní bohoslužby. Všechny ranní mše sv. až do úterý 24. 12. budou rorátní. Navíc vás zveme na rorátní mše sv. v pondělky od 7.00 a v soboty od 8.00.

31. 12. ve 23.30 všechny srdečně zveme do kostela PMR k **modlitbě růžence** na přelomu roku 2002 a 2003.

7. 12. **adventní rekollece** – vede P. Cyril Molnár OP

4. 1. 2003 v 16.30 koncert **Rybovy mše vánoční**

Nabízíme

Benefiční **CD Tocata** – varhany u PMR, hraje Dr. Jiří Liška. K dostání v sakristii, knihovně a kanceláři za **180,- Kč**. Výtěžek je věnován na údržbu varhan u PMR.

asi hodinové, s možnou diskusí podle zájmu, a to v období od října do června. První setkání se konalo 24. října 2002.

Plán přednášek: Úvod ◆ Zjevení ve SZ ◆ Kristus, plnost Zjevení ◆ Zjevení, dějiny a spása člověka ◆ Zjevení a Církev ◆ Vztahy mezi Písmem a Tradicí ◆ Neomylnost Církev a neomylné Magisterium ◆ Nadpřirozená víra, osobní a svobodné přilnutí k Bohu, který se zjevuje ◆ Subjekt nadpřirozené odpovědi víry: komunita a jednotlivá osoba ◆ Nadpřirozená víra jako princip jednání věřícího (*Podle: Fernando OCÁRIZ, Arturo BLANCO. Teologia Fundamentale. Roma: Apollinare Studi, 1997.*)

JUBILEA BRATŘÍ A SESTER

2. 12.	Fr. Kryštof Nečas	82. narozeniny
4. 12.	Fr. Augustin Prokop	26. výročí slavných slibů
8. 12.	Fr. František Švercl	31. výročí slavných slibů
8. 12.	Fr. Jacek Horák	14. výročí slavných slibů
17. 12.	Fr. Gabriel Souček	53. výročí kněžského svěcení
25. 12.	Fr. Gabriel Souček	81. narozeniny
27. 12.	Fr. Augustin Prokop	50. narozeniny
30. 12.	Fr. Jan Rajlich	21. výročí slavných slibů
31. 12.	Fr. Tomáš Pospíšil	19. výročí slavných slibů

Blahopřejeme a vyprošujeme požehnaný a radostiplný život ve službě Pánu.

NABÍDKA NAKLADATELSTVÍ KRYSTAL OP

Krystal OP, Husova 8, 110 00 Praha 1, tel. 224 237 750, <http://krystal.op.cz>; e-mail: krystalop@volny.cz

William A. Hinnebusch: Dějiny Řádu kazatelů

brož., 142 s., 140 Kč

Tato kniha je více než detailním výčtem událostí, jež tvoří více než 750letou historii dominikánského řádu. Její originalita spočívá v uspořádání: historické údaje jsou řazeny nejen chronologicky, ale rovněž podle oblastí charakteristických pro rozvoj řádu v dané době. Svou pozornost tak můžeme zaměřit zvláště na řízení řádu, rozvoj provincií, misijní činnost, intelektuální život a mnoho jiných zajímavých témat. Zároveň s historií se před námi otvírá pohled na spiritualitu řádu bratří kazatelů, na jeho poslání a na jeho budoucnost.

Otec Hinnebusch OP získal doktorát z filosofie na Oxfordu, kde dále přednášel historii. Tři roky působil na historickém institutu dominikánského řádu v Římě. Mnoho let přednášel církevní dějiny na dominikánském učilišti ve Washingtonu, D.C. Mimo jiné je autorem knih Dominikánská spiritualita, Obnova v duchu sv. Dominika, Historie dominikánského řádu.

NABÍDKA KNIHKUPECTVÍ OLIVA

Karl Rahner: Základy křesťanské víry

V devíti oddílech autor čtenáři poskytuje úplný výklad křesťanského života a světa. *Trinitas, váz., 635 str., 499 Kč*

Ján Chryzostom Korec: O Eucharistii

Sborník úvah. *Sypták, váz., 227 str., 245 Kč*

OLIVA**knihkupectví a galerie**

nejúplnější produkce literatury a časopisů
z oblasti křesťanství, judaica,
pravoslaví.
knihy z oblasti historie a filozofie
malá prodejní galerie dřevěných plastik
a obrazů.

Adresa: Jilská 7, 110 00 Praha 1

Otevřeno: po-pá 10-18 hod.

Tel. 606 657 544

E-mail: knihy-oliva@quick.cz

Internetové knihkupectví:

<http://oliva.op.cz>

Těšíme se na Vaši návštěvu a objednávky!

Růženec Panny Marie

Apoštolský list Jana Pavla II.

MCM, brož., 39 str., 25 Kč

Jean Vanier: Každý člověk je dílem spásy

Tato kniha od jedné z největších osobností současné charity má pomoci těm, kteří se chtějí naučit více milovat sami sebe, aby mohli více milovat ostatní.

Paulinky, brož., 197 str., 198 Kč

Marc Stern: Svátky v životě židů

Živě představený židovský rok se tak čtenáři stává nejen zdrojem cenných informací, ale přímo inspirací k zamýšlení nad vlastním životem.

Vyšehrad, váz., 247 str., 238 Kč

Pavel Evdokimov: Epochy duchovního života.

Od pouštních Otců do našich dnů.

Refugium, váz., 257 str., 300 Kč

V Hradci Králové dne 17. listopadu 2002

Milé sestry, milí bratři ve svatém Otci Dominiku,

v minulém čísle OPuscula jste dostali sborník ze setkání České dominikánské rodiny 3. listopadu 2001. V průběhu roku jsme na jeho redakci pracovali společně s několika bratřími a sestrami, avšak všechny nedostatky a nedokonalosti závěrečného zpracování padají na mou hlavu včetně nezopakovaných autorizací posledního textu. Ráda bych se omluvila všem, koho snad pohoršily nebo způsobily nepříjemnost, či možná zranily.

Současně děkuji všem, kteří jste pomohli podpořit přípravu letošního setkání modlitbou i každým dobrým slovem.

S pozdravem a s díky

Vaše sestra M. Dominika Bohušová OP

Sešli jsme se v Hradci Králové...

„To nejsou kapky, to jsou vločky!“

„Nevím, proč pokaždé, když vás vezu na nějakou dominikánskou akci, sněží.“
Odpovídám na trochu jedovatě vyslovený „objev“.

Míjíme rodiště svatého Vojtěcha a ručička na tachometru klesá k padesátce. Mši určitě nestihneme. Sníh houstne a mokrá silnice se pomalu zakrývá břečkou. Během čtvrt hodiny potkáváme v příkopu už třetí auto.

„Taky ještě nepřezuli, stejně jako já.“ Náladu v autě vylepšujeme drsným humorem, i když se objevují i otázky, zdali se nakonec v Hradci nesejdeme jen my sami. Pokud ovšem naše setkání neproběhne někde za vnějším okrajem silnice.

Po příjezdu ke katedrále sv. Ducha (kolem je snad deset centimetrů mokrého sněhu, do něj ale už jen prší) obavy z osamocení mizí – lavice jsou docela plné. Venkovní slotu připomíná jen spousta mokrých deštníků. Nakonec nemáme tak velké zpoždění – stihli jsme i homilii otce Dominika. A opravdu je proč mít z toho radost.

Rozhlížím se po prostoru – dorazili i ti, z nichž dělala jejich proslulá rozevrlá jízda největší kandidáty ztroskotání. Setkání tedy snad proběhne bez špatných zpráv.

Ale to už se přesouváme rychle tající břečkou do Nového Adalbertina. Následující část setkání mám snad nejraději. Na chodbě druhého patra se zvětšuje chumel lidí. Na první pohled to vypadá, že se všichni shánějí jen po kávě, „středobodu dominikánské spirituality“. Ale především se tady potkávají a zdraví ti, kdo se dlouho neviděli; někteří si stihnou jen podat ruku, jiní spolu prohodí několik vět. Postupně vznikají stabilnější skupinky. I shledání s těmi, které vídáme téměř obden, je tady nějak svátečnější. Tentokrát je ještě trochu kořeněné radostí, že se nám podařilo dojet.

Při zahájení je sál skoro zaplněný. Odhaduji sto dvacet, možná sto třicet lidiček. To znamená každý pátý český dominikán. Takže psům Páně psí počasí zas tak moc nevadilo. Program běží, jako by se nechumelilo.

Úvodní slovo, pak excelentní přednáška otce Tomáše. Po sextě přichází na řadu novinky z provincie. Vysoko z ostatních zpráv vyčnívá seznámení s projektem Res catholica. Nejen proto, že do jeho předvedení je zapojena nejmodernější technika (počítačová prezentace je promítána na stěnu), ale

především pro přesvědčivý projev paní Freiové. Jak se zdá, po letech nesmělých pokusů se konečně českým dominikánům daří zabydlet se na Internetu.

Pak už je čas sestoupit o dvě patra níž k obědu.

Po obědě využívám úkolu fotografa k postupné infiltraci do všech pěti pracovních skupin. Popravdě řečeno se nemůžu s čistým svědomím označit za účastníka žádné z nich, mé „vpády“ byly příliš krátké. Přesto se pokusím popsat alespoň pár povrchních dojmů.

Skupina „Svatá Zdislava“, míněná snad jako „povídací“, jako jediná utrpěla počasím. Do Hradce závějemí nedorazila výprava z Jablonného, tedy ani moderátor otec Bernard. Přítomní členové rodiny ale ukázali, co to je být „kazatelem“ a rozhodně jen tiše neseděli. Poklona za to patří především bratru Viktorovi, který skvěle navázal na své loňské vystoupení.

Kroužek zasvěcenců do apoštolátu v médiích se seznamoval s přípravou doufejme již definitivní podoby webových stránek. Snad se podařilo vtáhnout do dění více nadšenců.

Mimořádně dělná atmosféra panovala ve skupince věnované školství a mládeži. Velký podíl sester z kongregace ukázal, kdo je tady nejvíc doma. Suverénně největší zástupy se shromáždily okolo otázek formace. Až to trochu vypadalo, že těžší hlavu máme sami ze sebe, než ze „všech národů“, ke kterým Pán své učedníky posílá. Možná si ale jen dobře uvědomujeme, že bez pevných základů bude naše kázání prázdné.

Jen hrstka „věrných“ se sešla v popelkové skupině „Dominikánské misie“. (No a co, „národy“ neutečou). Vznikla i šestá, neformální česko-slovenská skupina, která se usadila na konci „kávové“ chodby. Zaujetí jejích účastníků, vlastně účastnic, vypadalo, že ani ona rozhodně nebyla beze smyslu.

Společné seznámení s prací ve skupinách sice nepřineslo žádné světoborné novinky, ale o to snad ani nešlo. Hovořili jsme o věcech, které nás zajímají, mnozí, kdo dosud stáli stranou, dostali možnost „přičichnout“ k dílům, která v řádu rostou. Možná i díky tomu budeme mít za rok zase více námětů k práci i rozhovorům.

Mimochodem, už se na to příští setkání těším. A věřte, není to zas tak úplně fráze.

Martin Me2d Rosenbaum

PROSBY O MODLITBY

- ❖ za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ❖ za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ❖ za kazatelské středisko
- ❖ za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ❖ za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA
- ❖ za časopis Amen
- ❖ za nemocné členy dominikánské rodiny
- ❖ za vážně nemocného syna jedné naší sestry z LSSD
- ❖ za Boží pomoc při zakládání duchovní komunity tělesně postižených mužů a nalezení vhodného místa v Jablonném v Podještědí, kde by tato komunita mohla žít

HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR

Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, tel.: 603 976 231, e-mail: info@prolife.cz, http://prolife.cz

Modlitby za nenarozené děti

Zveme všechny lidi dobré vůle ke společné modlitbě růžence a proseb za nenarozené děti, těhotné maminky, zdravotnický personál a jiné potřeby. Scházíme se pravidelně každý první a třetí čtvrtek v měsíci od sedmi hodin ráno před porodnicí U Apolináře v ulici Ke Karlovu na Praze 2. Data příštích setkání: 5. 12., 19. 12. 2002. Pán Bůh zaplat' všem, kteří jsou s námi spojeni v modlitbě.

LAICKÁ SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

FORMAČNÍ SETKÁNÍ

Další setkání formátorů LSsD se bude konat ve dnech 28. - 30. 3. 2003 na Svaté Hoře u Příbrami s obvyklým programem, který bude ještě upřesněn v dalších číslech OPuscula (zahájení v pátek večer, zakončení v neděli odpoledne). Vzhledem k snadné dostupnosti místa nebudeme tentokrát z Prahy zajišťovat hromadný odvoz. Informace o dopravě také naleznete v některém z dalších čísel OPuscula.

adresa: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie
Svatá Hora 591, 261 80 Příbram II
<http://www.svata-hora.cz>

cena pobytu: strava 100 Kč/den (snídaně 20 Kč, oběd 50 Kč, večeře 30 Kč)
ubytování 200 Kč/den

Vzhledem k tomu, že služba novicmistřů, představených či jejich zástupců je k dobru celého sdružení, prosím jednotlivá místní sdružení, aby těmto svým členům pomohla nést náklady spojené s účastí na formačních setkáních. Prostředky z fondu LSsD musíme přednostně vyčlenit na úhradu ubytování a dopravy pro přednášející a na přípravu materiálů (tisk modlitebních textů apod.).

ZÁVAZNÉ přihlášky: NEJPOZDĚJI DO 10. 2. 2003 u provinční moderátorky. Pozdější přihlášky tentokrát (a to bez výjimky) nebudou možné! Vzhledem k organizační náročnosti a po neblahých zkušenostech z posledních setkání přijímáme pouze přihlášky na celý pobyt. Prosíme také přihlášené, aby se v případě, že se setkání nakonec nebudou moci zúčastnit (např. pro nemoc), pokusili zajistit za sebe náhradníka anebo nám včas dali vědět. Děkuji a spoléhám na vaši vstřícnost. Ester

ZPRÁVY Z MÍSTNÍCH SDRUŽENÍ

3. PRAŽSKÉ SDRUŽENÍ (představená Eva Terezie Chaloupská)

Zveme Vás na pravidelná setkání, která se konají vždy jednou měsíčně v klášteře u sv. Jiljí: 18.00 modlitba růžence, 18.30 mše svatá, 19.15 nešpory, ~19.30 setkání v hovorně nebo zimním chóru, kde proběhne přednáška na dané téma. Prozatím dohodnuté termíny jsou: Po 16. 12. 2002. (Podrobnosti viz adresa www.laici3ps.op.cz).

4. PRAŽSKÉ SDRUŽENÍ (představená Marie Anežka Kloudová)

Společné setkání: 7. 12. v 8.30 zahájení ranními chválami a mší sv. v kapli sv. Zdislavy, pokračování ve velké hovorně
17. prosince oslaví své 70. narozeniny naše sestra Drahomíra Martina de Porres Syručková. Vyprošujeme jí hojnost Božího a Mariina požehnání a ze srdce jí blahopřejeme.
Připomínáme si též 6. výročí úmrtí naší představené Jarmily Kateřiny Doležalové. Kéž jí Pán odplatí všechna starání a oběti, které přinášela.
Také prosíme o modlitby za naše nemocné sestry.

Marie Anežka Kloudová

5. PRAŽSKÉ SDRUŽENÍ (představená Dagmar Ester Kopecká)

Pravidelná setkání: 12. 12. Mikuláš, 9. 1., 23. 1., 6. 2., 20. 2., 6. 3., 20. 3., 3. 4., 17. 4. (Zelený čtvrtek na Zlíchově), 15. 5., 29. 5., 12. 6., (26. 6. – dle dohody) 2003

NEKROLOGIUM

2. prosince 1937

zemřel v Uherském Brodě bratr spolupracovník **Konrád Konečný**. Narodil se 22. ledna 1871 v Boleslavi ve Slezsku a řeholní sliby složil 21. listopadu 1899 v Olomouci. Sloužil Bohu a bratřím v kláštorech v Olomouci, Znojmě, Litoměřicích a Uherském Brodě. Pohřben je v Uherském Brodě. Ať odpočívá v pokoji.

5. prosince 1982

zemřel v Bohuslavicích u Hlučína **P. Klement Fuss**. Narodil se 25. srpna 1904 v Bohuslavicích, sliby složil 17. listopadu 1924 v Olomouci, kde rovněž přijal kněžské svěcení 5. července 1930. Působil jako katecheta, kazatel a zpovědník v Olomouci, Znojmě, Litoměřicích, Praze a Uherském Brodě. V roce 1950 byl internován v Broumově. Po propuštění odešel k příbuzným do svého rodiště a pracoval v civilním zaměstnání. Pohřben je v Bohuslavicích u Hlučína. Ať odpočívá v pokoji.

8. prosince 1947

zemřel v Uherském Brodě bratr spolupracovník **Alois Kotačka**. Narodil se 13. srpna 1865 v Ostrožské Lhotě na Moravě, řeholní sliby složil 15. srpna 1895 v Olomouci. Pracoval v mnoha kláštorech nejprve Říšské provincie a později České provincie - v Olomouci, Znojmě, Vídní, Plzni, Litoměřicích a nakonec v Uherském Brodě. Od roku 1900 pracoval několik let na generalátě v Římě u sv. Sabiny. Arcibiskup Josef Beran na něj rád vzpomínal a vyznal, že zásluhou bratra Aloise byl přijat P. Cormierem v Římě do 3. řádu sv. Dominika. Bratr Alois byl pro svou pokornou, nenáročnou a přátelskou povahu velmi oblíben. Pohřben je v Uherském Brodě. Ať odpočívá v pokoji.

14. prosince 1947

zemřel v Praze **P. provinciál Tomáš Dittl**. Narodil se 3. června 1895 v Praze na Smíchově, sliby složil 11. září 1913 v Olomouci, ordinován byl 7. října 1917 v Olomouci. Hned po kněžském svěcení byl ustanoven za prefekta pražského juvenátu. Po smrti P. Odilona Pospíšila byl zvolen převorem v Praze. V roce 1934 jej jmenoval magister řádu Gillet provinciálem České provincie. Po čtyřech letech se vrátil zpět ke svým juvenistům. V roce 1942 byl znovu zvolen provinciálem a ještě jednou v roce 1946. Zástupci provincie mu tak projevíli důvěru a ocenili jeho vzácné schopnosti. Zemřel náhle uprostřed práce. Pohřben je v Praze. Ať odpočívá v pokoji.

16. prosince 1997

zemřel v Praze **P. RNDr. Artur Ludvík Pavelka**. Narodil se 11. 1. 1903 v Heršpicích u Brna. Své dětství a mládí prožil ve Vídni. Jako gymnazista odchází s rodinou do Olomouce, kde po smrti matky pomáhal zajišťovat život rodiny a po delší přestávce dokončil gymnasiální studia. V Olomouci se seznámil s naším řádem a jeho velkým duchovním vůdcem byl Emilián Soukup. S ním také vydal známou knihu úvod do studia summy sv. Tomáše Akvinského. Universitní studia na přírodovědecké fakultě absolvoval na Karlově universitě v Praze a bydlel v našem klášteře u sv. Jiljí. Během těchto studií padlo jeho rozhodnutí a zvolil si manželský stav. Během druhé světové války a po ní se velice angažoval v životě církve především v oblasti studia filosofie a teologie. Bylo to období významné spolupráce s otcem Janem Urbanem OFM, ale také s Metodějem Habáňem a Emiliánem Soukupem. Vyučoval na františkánském "Studium catholicum", publikoval své články ve Filozofické revue a frýburském časopise Divus Thomas. Zde navázal kontakt s otcem Horvathem a Inocentem Bocheňským. V těchto letech vedl korespondenci se slavným fyzikem Heisenbergem na téma řád a náhoda. Před rokem 1948 spolu s o. Metodějem Habáňem a literárním kritikem F. Chudobou zahájili "křížové tažení" proti komunismu, a to formou přednášek po celé republice. Výsledek byl zřejmý - o. Metoděj skončil ve vězení, F. Chudoba se zachránil útekem do exilu a otec Ludvík předčasným odchodem do pracovního procesu v závodě Chirana. Jako technik a konstruktér uváděl do provozu onkologická pracoviště v Československu a býv. Sovětském Svazu. V době Pražského jara se angažoval jak v oblasti církevní, tak politické, kdy se podílel na přípravě programu Lidové strany. V letech konsolidace spolu s terciářem profesorem Milanem Procházkou organizovali přednáškové turné, v kterém kontaktovali především mladé studenty a studentky a seznamovali je s křesťanskou filosofií, teologií a kulturou. Znovu tak obnovil spolupráci s dominikánským řádem v rámci ilegálních aktivit. V těchto letech vstupil do Třetího řádu s "dohodou", o které věděla jeho manželka, že v případě ovdovění vstoupí do 1. řádu a stane se knězem. Kněžské svěcení přijal otec Ludvík 23. března 1991 v Praze. Navrátil se tak do konventu sv. Jiljí, kde sloužil jako kněz - dominikán a spolupodílel se na formaci bratří a sester. Pohřben je v Praze. Ať odpočívá v pokoji.

18. prosince 1912

zemřel v Litoměřicích **P. Lect. Benedikt Kunderát**. Narodil se 16. července 1840 v Neprachově v Čechách, sliby složil 10. února 1862 ve Štýrském Hradci a tam byl rovněž vysvěcen na kněze 9. července 1865. První období působil v Košicích

jako kazatel a zpovědník, od roku 1869 i jako převor. V roce 1876 byl zvolen převorem v Litoměřicích, 1878 převorem v Olomouci a od roku 1881 byl jmenován rovněž novicmistrem. Od roku 1882 byl novicmistrem a profesorem filosofie ve Vídni. Od roku 1884 byl převorem ve Lvově a později znovu profesorem filosofie ve Vídni. Po obnovení České provincie vyučoval na provinčním učilišti v Olomouci, později působil v Praze a Litoměřicích. Velké zásluhy si získal prostudováním a zpracováním materiálů o paní Zdislavě. Na základě jeho práce byla Zdislava Piem X. V roce 1907 beatifikována. Napsal rovněž několik knih. Pohřben je v Litoměřicích. Ať odpočívá v pokoji.

30. prosince 1972

zemřel v Praze **P. Lukáš Mikulčík**. Narodil se 18. 11. 1914 ve Valašských Kloboukách, sliby složil 27. 9. 1936 v Olomouci a ordinován byl 5. 7. 1941 rovněž v Olomouci. Působil v Uherském Brodě a Praze. Když byl likvidován v r. 1950 pražský klášter, byl právě mimo Prahu. Po návratu našel klášter prázdný a v něm bezradného starého P. Alberta Škrabala. Bylo mu dovoleno krátkou dobu zajišťovat bohoslužby v kostele sv. Jiljí. Později působil v řadě farností pražské arcidiecéze. V r. 1968 se směl vrátit jako farář k řádovému kostelu Panny Marie Růžencové v Plzni, kde velmi obětavě sloužil až do své smrti. Poslední roky jeho života jej sužovala těžká choroba, kterou snášel s velkou trpělivostí. Pohřben je ve Valašských Kloboukách. Ať odpočívá v pokoji.

ZPRÁVY ZE SVĚTA**Řím: Mezinárodní rada Laických sdružení sv. Dominika – ICLDF (IDI 02/106)**

Ve dnech 24. - 28. května 2002 se v Římě uskutečnilo 1. setkání ICLDF. ICLDF je podobně jako Evropská rada laických sdružení sv. Dominika (ECLDF) orgán tvořený laiky a Generálním promotorem pro dominikánské laiky; má koordinovat práci dominikánských laiků a mapovat jejich situaci z hlediska začlenění do dominikánské rodiny a účasti na životě řádu. Zatímco ECLDF pracuje na evropské úrovni, ICLDF pracuje na úrovni mezinárodní. Má pět členů, z nichž každý zastupuje jeden kontinent. Jsou to:

Afrika: Emmanuel Afrifa z Nigérie

Asie – Pacifik: Rowena Gonzales z Filipín

Evropa: Patricia Robinson

Latinská Amerika: Pedro Torres z Mexika

Severní Amerika: Laurie Biszko

Podpořme svými modlitbami jejich ochotu pracovat pro dobro Řádu a především pro dobro dominikánských laiků, neboť je to velmi těžké a náročné poslání nejen z hlediska vzájemné komunikace a kontaktů, ale i z finančního, bezpečnostního a časového hlediska.

fr. Jerry Stookey OP, Generální promotor pro dominikánské laiky

Albánie: Dominikánská rodina v Albánii

(IDI 02/107)

Nikdy bychom se nepomysleli, že po devíti letech působení v Albánii se nám podaří otevřít pět misijních stanic, nacházejících se v těchto místech:

Durazzo, Elbasan, Kavaje, Breglumas a Armath.

První dominikáni a jejich pobyt v Albánii do roku 1468

V prvních desetiletích od založení Řádu 8. srpna 1250 požádal papež Inocenc IV. tehdejšího Magistra Řádu, aby poslal do Albánie na zkoušku bratry schopné vykonávat pastorační práci a hlásat slovo Boží. Brzy přišli na papežovu výzvu do Albánie první bratři dominikáni a usadili se v přístavním městě Durazzo na pobřeží oproti Bari.

Pracovali zde velmi těžce a rychle získali velkou úctu a důvěru všech.

4. 2. 1304 vybral dominikánský papež Benedikt XI. jednoho z bratrů, fr. Pietra OP a jmenoval ho arcibiskupem v Durazzo.

15. 12. 1348 papež Evžen IV. znovu požádal dominikány, aby vyslali další bratry. Ti se brzy rozešli do dalších míst země, kde pozeňnaně působili.

V roce 1468 vpadli do země Turci, vyhnali všechny dominikány a začali násilně prosazovat muslimské náboženství.

Po 500 letech

O 500 let později se dominikáni do Albánie opět vrátili. Během těchto let byla Albánie pod nadvládou Turků (do r. 1912) a potom, během dlouhého období politického chaosu pod nadvládou komunistů. Byli to ateisté, kteří chtěli „zabít Boha“, a proto zrušili veškeré náboženství. Situace pokračovala do úplného pádu komunismu v roce 1990. V roce 1991 se otevřely hranice a do země opět začali přicházet misionáři, aby zde mohli hlásat Evangelium.

Elbasan

Dominikánské sestry z kongregace bl. Imeldy byly prvními dominikány, kteří se po pohnutých letech do Albánie vydali. Přišly roku 1992 z Itálie a usadily se v Elbasan, v městě na jihu země. Otevřely zde ošetrovatelskou školu a začaly svoji misionářskou práci prostřednictvím vyučování, charitativní služby, návštěv nemocných a pomoci chudým rodinám ve městě i v blízkém okolí. Byly to právě tyto sestry, které se obrátily na fr. Georga Frenda OP, provinciála Malty s prosbou, aby v této zemi založil misii. První bratři se do Albánie vrátili v listopadu 1995 a byli srdečně přijati sestrami v Elbasan.

S jejich pomocí Pán do Řádu povolal tři muže z Albánie, kteří za svoji přímou zkušenost s dominikánským způsobem života vděčí právě sestram z Elbasan.

Kavaje

Sestry Kongregace Cenacolo Domenicano přišly do Kavaje v Albánii 6. 1. 1995 na pozvání charity z Cerignola (FG), která v tomto městě pracovala už od roku 1992. Sestry převzaly zodpovědnost za některé charitativní projekty – zdravotnická a ošetrovatelská péče o lidi ve vážném zdravotním stavu; sociální projekty – adopce na dálku, rozdávání jídla, oblečení a dalších potřebných věcí, ekonomická pomoc sociálně slabším rodinám; vzdělávací projekty – vyučovací programy pro mládež, práce ve skupinách, prázdninové tábory, katechismus pro jednotlivé skupiny na různých úrovních, liturgický zpěv, příprava animátorů pro práci s mladými, výuka italštiny apod.

Práce sester v Kavaje je náročná a těžká. Je třeba si uvědomit, že počet katolíků v zemi je velmi malý; 98% populace tvoří muslimové, zbytek malá skupina ortodoxních katolíků. Doufáme, že první katolický kostel ve městě bude dokončen koncem roku 2002 a bude zasvěcen sv. Antonovi.

Sukth-durres

Dominikánští bratři se usadili nejprve v Sukth, ve vesnici s asi 320 katolickými rodinami. V roce 1995 zde postavili kostel a celý komplex byl dokončen vybudováním farního centra a domu pro bratry. V roce 1996 fr. George Frendo OP, provinciál oficiálně otevřel misii bratrů.

První komunitu tvořili dva bratři spolu s jedním albánským postulatem, brzy se k nim přidal dobrovolník z Malty, učitel angličtiny.

Sukth má výhodnou polohu, a proto není problém navštěvovat okolní vesnice – Katund I Ri, Juba, Armath, Hamalle a Sukth-Ferme. Ve všech těchto vesnicích jsme mohli postavit malé kostelíky nebo kapličky, podle místních potřeb.

V listopadu 1999 přišly do Sukth sestry benediktínky, jimž jsme přenechali náš dům a přestěhovali jsme se do Durazzo. Zde jsme postavili dům a stavíme velký kostel. Přestože se naše činnost rozrůstá po celém městě Durazzo a jeho okolí, dále pokračujeme i ve svých započatých dílech v Sukth.

Breglumas

V srpnu 1999 přišly do Albánie na pozvání apoštolského nuncia také portugalské sestry dominikánky z kongregace Sv. Kateřiny Sienské. Usadily se v Breglumas, ve vesnici na předměstí Tirany. Věnují se pastorační práci formou vzdělávání, výuky katechismu a péče o nemocné. V roce 2001 se ujaly vedení ošetrovatelské školy v Bairro pro děti pocházející z velmi chudých rodin. V Maminas, vesnici asi 20 km od Tirany pokračují v projektu italské charity, která vyučuje cizí jazyky a náboženství. Zřídily také ambulanci, kam třikrát týdně přicházejí lékař a dentista, aby obyvatelům poskytovali svoje služby. Kromě toho významně podporují projekt adopce na dálku, v němž v současnosti pomáhají asi třiceti chudým dětem a mladým.

Armath

Sestry dominikánky kongregace „Madonna dell'Arco“ z Naples jsou zatím poslední, které do Albánie přišly. Od svátku sv. Růženy z Limy v srpnu 2001 žijí v Armath, v malé vesnici vzdálené od Durazzo asi 35 minut cesty autem a necelé dva kilometry od Hamalle. Každou neděli je mše svatá pro veřejnost ve velké hale v domě, v kterém bydlí.

Věnují se hlavně výuce náboženství. Kromě toho jsou činné v oblasti evangelizace, vzdělávání, zdravotní a sociální péče. Jejich práce je velmi cenná a v krátkém čase si získaly přízeň a oblibu lidí, kterým slouží. Tento rok, 5. ledna, během oficiálního zahájení své misie, představily sestry svůj projekt na výstavbu ošetrovatelské školy a malé polikliniky, aby mohly ještě lépe sloužit chudým rodinám ve vesnici.

Dominikánská rodina v Albánii se pravidelně setkává, aby si zachovala jednotu přes rozmanité druhy činnosti, které vykonává pod ochranou a s pomocí našeho Otce Dominika.

fr. John Frendo

Křesťan, komunikace a informace

Dnešní svět je charakteristický rozsáhlým rozmachem komunikačních prostředků – noviny, rozhlas, televize a nejnověji i internet. Ty tam jsou doby, kdy se člověk nové informace dovídal z kazatelny nebo od potulných zpěváků. Takovýto rozvoj komunikativních prostředků je bezesporu pozitivní (mnoho zajímavých článků, nová svědectví umožňující osobní rozvoj) – lidé se dozví věci, které by jinak neměli možnost se dozvědět. To ovšem klade nové nároky na osobní morální vyspělost jedince. Protože je najednou otevřena cesta i k informacím pochybného charakteru, zavádějícím, chybným, někdy mravně ohrožujícím (mám na mysli televizní programy s násilnickým obsahem, pornografií, nábožensky pochybným, ne-li přímo heretickým podtextem; to samé na internetu, ale v mnohem otevřenější a dostupnější formě). Co tím chci říci? Je to zkouška lidské svobody, odpovědnosti a mravní vyspělosti.

Domnívám, že křesťan by neměl uhýbat před novými možnostmi komunikace, ale měl by se je naučit využívat pro Boží věc. Díky těmto prostředkům vidí, kolik je na světě utrpení a jak je potřebná ustavičná modlitba za trpící. Vidí situaci z globálnějšího hlediska, je spojen s ostatními lidmi ve světě, je možná interkomunikace mezi odborníky a tak je mnohem dostupnější například odborná lékařská péče. Informační média dokázala náš život usnadnit, zkvalitnit rozhled a vylepšit informovanost.

Nicméně se v této souvislosti vyskytují i poměrně závažná negativa. Za ta ovšem samotná média nejsou zodpovědná! Je to, jako bychom vinili nůž, že se jím pořežeme. Pouze a jenom člověk, který do procesu s médii vstupuje na straně „příjemce“ nebo „poskytovatele“ informací, je vinen za zneužití médií. V čem spočívají hlavní úskalí? Základní problém vidím v matoucích informacích. Tím, jak člověk spoléhá na druhého člověka v tom, že mu podává pravdivé informace (Když to říkali v televizi/rozhlase, tak je to pravda, přeci!), může lehce dojít ke zmanipulování vědomí člověka o skutečné situaci. Další riziko je právě v tom, co mají původně informativní média podporovat – v samotné komunikaci. Velice snadno se může stát, že člověk, který vidí utrpení lidí někde na druhém konci světa, chápe tuto událost pouze jako „filmovou scénu“, nedotýká se ho natolik osobně, aby považovat za nutné se v ní jakkoli (např. modlitbou, darem, ...) angažovat. Je to pro něj jedna

z mnohých, byť tragických událostí. Člověk se tak stává uzavřený do sebe – nekomunikativní! Další případ, který bych rád uvedl, je problematika internetu. Opět je jako nové, rychlé a snadno dosažitelné médium zcela fantastický, ale poskytuje tuto službu i nebezpečným informacím. Použil bych zde přirovnání – je to dobrý rádce, ale špatný pán. Na internetu se dají poměrně snadno šířit myšlenky – dobré i špatné, a dnes prakticky nikdo nekontroluje, jaké myšlenky a kam proudí (prakticky to sledovat ani moc nejde). Záleží tedy opět na člověku, na kterého je tak kladena nebývalá morální odpovědnost, aby se rozhodl, co chce za informace, jak si je ověří a jak jich využije. Podobně jako v případě ostatních médií, i zde je možnost komunikativního odcizení. Člověk se na internetu stane závislý! Domnívá se, že komunikuje, když si s někým pravidelně posílá e-mailovou poštu nebo chatuje (čti: četuje; chat [čet] – diskusní fóra na internetu, kde přichází píše o čemkoli a všichni nebo jen konkrétní uživatel vidí, co píše), ale je to vlastně jen zástěrka, pokus o změnu vlastní identity, touha udělat něco, co by normálně ani nechtěl udělat a teď má možnost uskutečnit to, ale pouze virtuálně! Nemluvě o tom, že na takovýto způsob „komunikace“ se dá vypěstovat stejný návyk, jak na jakoukoli drogu nebo gamblerství.

Již jen krátce o tom, jaké duchovní záludnosti nám kontakt s takovým množstvím různých druhů informací může připravit. Dle mého názoru je v tomto případě kladen hlavní nápor na naši vůli (stejně jako v mnohých jiných případech)! Vůle musí jednoznačně říci, co chci a co nechci vidět. Ale nyní přichází na scénu zvědavost. Zvědavost, pokud je podnětem pro nové zkoumání a nový rozvoj není jistě špatnou věcí, problém nastává tehdy, je-li to zvědavost neřestná! Je to, jistě to znáte, když si člověk říká, ještě toto a pak už přestanu, vždyť to chci jenom zkusit, chci jen vědět, co to udělá, jak to bude vypadat! Zdá se to být v pořádku, ale již to je mnohdy krokem do záhuby! Je to velice sofistikovaný proces omlouvání a ospravedlňování svých (již nyní hříšných) kroků. V případě odmítnutí oné zvědavosti pak člověka nemusí povzbuzovat vědomí, že učinil správně, ale i výčitky, že nezkusil, co zkusit mohl a tak ho to nabádá k novým a novým zkoušením.

Jaká rada na závěr? Snad jen jedna: v případě tušení nebezpečí obrátit se k Pánu a vytrvale se modlit za skutečné pravdivé poznání skutečných a pravdivých věcí, souvislostí a skutečností. Média neodsuzovat, ale napravit člověka.

fr. Dominik J. Prokop, terciář

ÚVAHA ADVENTNÍ

Když jsem se tak zaposlouchal do evangelia sedmadvacáté neděle, nedalo mi to, abych se s vámi nepodělil o některé své dojmy, které ve mně vyvolalo, přestože se k vám má úvaha dostane až dodatečně. Ale to zase není tak podstatné. Blíží se totiž advent a to je pro každého z nás taková jedinečná příležitost k zamyšlení. Každý bychom totiž měli na počátku nového církevního roku nějakým způsobem provést určité vyúčtování. Zamyslet se nad svým životem v roce, který právě uplynul, sečíst si to, co se nám podařilo i to, co se nám již podařilo méně, či co nás na naší životní dráze naopak hodilo nazpět. Advent je i dobou našich osobních předsevzetí, kdy se z tohoto našeho vyúčtování snažíme vyvodit plodné závěry do budoucna. A k takovému zamyšlení nám může dobře pomoci právě to evangelní čtení, nad kterým bych se teď s vámi rád zamyslel.

Jedná se o známý úryvek ze svatého Matouše o hospodáři a o vinařích na vinici, kteří mu neodváděli výtěžek. Když to tak posloucháme, co nám asi vyvstává v hlavě? Na koho to myslel Kristus Pán, když mluvil o těch vinařích, co neodvádějí úrodu, zabíjejí Pánovy služebníky a nakonec zabijí dokonce jeho Syna? To je přece jasné. Nabízí se nám samozřejmě ihned paralela s předáky židovského národa, neboť k nim Pán Ježíš mluvil, a také vlastně prorokoval svůj konec. Ovšem ono to zase není tak jednoduché. Kdyby se jednalo jen o tuto záležitost, je dost možné, že by tahle epizoda možná zapadla a ani by se nedostala do Písma, ve kterém je především přece vše pro naši spásu. Ale ona tam je a proto bude dost dobře možné, že se její obsah asi na předácích židovského národa třeba tak zcela nevyčerpá. Co toto Kristovo sdělení může tedy přinést nám?

Ta vinice, která je tu někým založena proto, aby nesla úrodu, tu jsme dostali propachtováni také každý z nás, a tak jsme se rovněž stali vinaři. Tou vinicí je totiž naše bytí. To nevzniklo z nějaké naší vůle či z nějakého našeho přání. Nemohli jsme si přece nic přát, když jsme ještě vůbec nebyli. Naše bytí si přál někdo jiný a z jeho přání jsme vznikli a jsme tu. Proč si nás přál? Proč nestvořil raději tvory dokonalé, či alespoň dokonalejší, kteří by mu tak často nepůsobili zármutek? Vždyť mohl jistě stvořit třeba další anděly. Ale On chtěl stvořit někoho ke svému obrazu. Jste si vůbec vědomi, že jedině člověk byl stvořen k Božímu obrazu? Tuto výsadu nemá žádný anděl, ani jiná duchovní bytost. Tuto výsadu má jedině člověk. A ten, kdo si nás tedy přál, protože nás miloval ještě dřívě, než jsme byli, teď ovšem z naší vinice očekává úrodu.

Kdo jsou to ale ti služebníci, které k nám na vinici posílá? Jsou to Boží milosti, jsou to Boží přání, která nám tlumočí naprosto zřetelně, jsou to i Boží služebníci,

pokud nám tato Boží přání tlumočí. Co s nimi děláme? Jak se k nim stavíme? Ta vinice je tady totiž vytvořena v určitém čase a má v tom čase nést úrodu, od toho je přece tady. Je potřeba starat se o ni tak, jak se na vinici sluší. Jinak nese jen pláňata, a na to přece žádná vinice zapotřebí není. Nakolik tedy přinášíme úrodu a nakolik ty Boží milosti, ty všechny dary, které jsme obdrželi, jen maříme? Nakolik vůbec neposloucháme Boží služebníky, když nám předkládají pravidla pěstování vinné révy? Nakolik jim všemožně házíme klacky pod nohy, nakolik nás přemáhá to lidské a nedokonalé v nich, takže zapomínáme na to božské, co nám přinášíjí?

Nikdo z nás nemůže nikdy říci, jaký vlastně ta naše vinice přinese užitek. Nikdo totiž neví, jaký bude rok, jakou dá Pán Bůh vláhu, kolik bude slunce, nepřijde-li ničivě krupobití, nenapadnou-li révu škůdci. To všechno a ještě i jiné záležitosti jsou okolností, které vůbec nezávisejí na nás. Bůh totiž rozdává své milosti jak sám chce, on je suverénní Pán, a tak jedna vinice přináší užitek stonásobný, jiná snad pouze desetinasobný. Vždyť ty hrozny bez sluníčka ani zkrátka sladké být nemohou. Ale bez ohledu na to, co na nás skutečně nezávisí, je na té vinici zapotřebí pracovat, je zapotřebí se snažit. Nakolik pracujeme, nakolik se snažíme? Víme vůbec, co od nás Pán vinice očekává? Někdy je to těžké, ale rozhodně víme jedno: očekává naši snahu a naši práci na vinici, ne lenošení a hovění si vlastním potřebám. Ne nějaké činnosti pro činnost, které nám zaberou většinu našeho času a pak nám na to podstatné nezbyvá už vůbec čas. To by se snad dalo přirovnat k tomu, že bychom třeba běhali z jednoho konce vinice na druhý, něco stále přenášeli sem a zase tam, přerovnávali nářadí a podobně. Nakonec bychom byli strašně unavení, ale práce by za námi nebyla vlastně vůbec žádná.

Tedy předesílám, že se následující úvahou nechci v žádném případě dotknout rodičů a jejich péče o děti, ale nemylme se, ono třeba přivést na svět děti umí každá myška a je při tom pilnější a zdatnější než my (a mň s tím nadělá), jinak by konec konců s myšmi nebyly takové problémy. A snašet svým mladým to nejlepší a nasadit za ně i život umí dokonce i brouci. K tomu je vede instinkt. To tedy naše lidská výsada rozhodně není. Naše lidská výsada je někde jinde. Bohužel ovšem dnes velice často i v tom, že děti ani nechceme, že jejich počet všemožně omezujeme a ty přebytké dokonce zabíjíme ještě dříve, než se vůbec mohly narodit. To ovšem, jak doufám, není váš případ.

Staráme-li se tedy vzorně o děti, plníme tím sice jistý přírodní řád, proti kterému určitě nechci hovořit, naopak, je chvályhodné, že jej plníme dobře, ale určitě se přitom nejedná o nějakou naši lidskou výsadu či dokonalost. Z toho ale vyplývá jedna velice důležitá věc: jestli např. naše příkladná starost o děti a o jejich výchovu a zaopatření vyplní náš veškerý volný čas, stále ještě něco zanedbáváme,

co se od nás rovněž očekává. Od nás se očekává také práce na vinici našeho vlastního bytí. A to jako práce základní. Je to jistým způsobem i dokonce pohodlné vrhnout se cele do nějaké činnosti, s níž se ztotožníme, aby nám pak na tu další, která by od nás vyžadovala třeba větší duševní úsilí, už nezbyl čas. A pokud snad ještě nějaký nakonec někde najdeme, věnujeme jej své rekreaci, na nějaký oddych máme přece po naší usilovné práci také nárok, ne?

V morálce jsme si říkali, že člověk má odpovědnost za lidi, kteří jsou mu svěřeni, a při debatách na podobná témata na to rádi poukazujeme. Pokud se cele věnují dětem, konám přece jen to, co mi naše katolická morálka prikazuje, ne? Zapomínáme ovšem na jedno podstatné a ono to koresponduje i s tou pro některé i překvapující hierarchií ve ctnosti lásky. Ano, bližní mám mít rád, a to dokonce v pořadí přirozeném, tedy mezi nimi na prvním místě především osoby blízké. Ale podle přirozeného řádu po Bohu je na prvním místě před láskou k bližnímu láska k sobě. Když to v přednáškách o morálce říkám, tváří se mnozí i udiveně, ale je tomu přesto tak. A ta odpovědnost, tu mám tedy také na prvním místě vůči sobě a pak teprve vůči osobám blízkým či svěřeným. Na to mnohá maminka či tatínek již zapomínají.

Co nám to tady povídáš? To ze sebe máme dle nějaké tvé divné morálky udělat do sebe zahleděné sobce? Jistě ne, to by se nejednalo o žádnou lásku k sobě, o žádnou ctnost, to by byla jen nezřízená sebeláska, která s tou správnou láskou nemá nic společného a je dokonce hříšná, tak hříšná, že tkví u kořene velmi mnoha dalších hříchů. Cesta k Bohu, neopomínám to zdůrazňovat stále při každé příležitosti, vede skrze osobní posvěcení, všichni musíme být svatí a také k tomu všichni nepochybně máme ve svém životě i možnost. Jde jen o to především vůbec poznat, uvědomit si a připustit, že tu možnost máme, a pak ji také najít a využít. A to je ta práce na svěřené vinici, ta práce základní, při které nám jistě zbude i čas na práce ostatní a dokonce i na tu výše zmíněnou rekreaci. Děláme ale tuto základní práci? Zařadili jsme ji vůbec do našeho programu? Co je vůbec hlavní prioritou našeho životního programu? Jistě by neškodilo, kdybychom se nad tím čas od času kriticky zamysleli.

Někdy při našich společných hovorech o cestě k Bohu poslouchám taková vyjádření jako: jsem člověk jednoduchý a prostý, ode mne toho Bůh mnoho nežadá ani nečeká, má úloha spočívá ve všedním žití, v jeho správném prožití, nějaká duchovní cvičení, to pro mne není, to bych ani nevydržel. Nemyl se, špatně chápeš to správné prožití, tvá úloha spočívá v něčem úplně jiném, ano, může to být jistě i všední žití, ale ty se v něm musíš především posvětit! Do svého života musíš dostat Boha, a to na prvé místo, to nemůžeš ničím nahradit, a do svého

života musíš rovněž dostat nějaký řád, který ti to umožní. Jinak žiješ špatně a nadarmo, i když snad máš představu, že děláš co můžeš, na nic ti už nezbyvá čas a jsi ze všeho velmi unavený, takže víc už nemůžeš. A to tvé povídání o všedním životě svědčí někdy vlastně jen o duchovní lenosti, ty se ani nechceš zabývat ničím, co by narušilo tvůj životní stereotyp. Probud' se, dokud můžeš! Čas mít zkrátka musíš! Pokud jej nemáš, uspořádej si život jinak, protože žiješ špatně, i když tě třeba ostatní chválí a dávají všem za příklad!

Ano, hezky se to řekne, do svého života musíš dostat na prvé místo Boha, ale jak? Odpověď je nasnadě: musíš se snažit! Vždyť my se to vlastně všichni celý život učíme, ale to právě na podkladě naší snahy. A ten řád, o kterém jsem se zmínil, to by byla sice již samostatná kapitola, ale musíme si uvědomit jedno. Ten řád nám v naší snaze velice pomáhá. A tomu se učíme rovněž neustále. Řád je v lidském životě vůbec neobyčejně důležitý. S jeho dodržováním člověk roste, s jeho absencí upadá. Vzpomínám si na vyprávění jednoho zesnulého dominikánského kněze, který mi líčil svou zkušenost z komunistického vězení, tedy z toho opravdového z padesátých let, kdy šlo o podstatu a o život, ne tedy z tohoto pohledu z jakéhosi již „fešáckého“ kriminálu, obzvláště některých prominentních vězňů, z doby úpadkového socialismu. Říkal mi, že lidé, kteří si ve vězení ponechali své drobné návyky, tedy nejen třeba pravidelnou modlitbu, ale i pravidelné čištění zubů a další maličkosti, zůstali sami sebou, vězení je nezměnilo. Naproti tomu u lidí, kteří se přizpůsobili prostředí a své návyky odložili, došlo k vnitřní změně, ti lidé se vězením úplně změnili, takže vlastně cíle jejich uvěznění bylo svým způsobem i dosaženo. Zamyslete se nad tím, při zavedení řádu do našeho života se nejedná jen o nějaké velké věci, ale třeba i o pravidelné dobrovolné vstávání, pravidelnou modlitbu v určitou hodinu atd. Pokud dopustíme, aby nás kdekoli v našem životě ovládla nějaká lenost, pak nevyhnutelně s touto tělesnou leností, kterou tak ve svém životě poznenáhlu počneme tolerovat, přijde časem i ta duchovní.

Otázky volného času a pracovního vytížení jsou při našich diskusích častým tématem, kdy mě spousta lidí ráda přesvědčuje, že zkrátka žádný volný čas už nemá, ať jej v jejich životě zkusím najít, ať si to zkusím promítnout se do jejich života. Ty nemáš děti, tak si to neumíš představit. Může být. Ovšem takováto debata je neplodná a já ji nemohu už v zásadě připustit. V jádru jí totiž chybí základní prvek osobní poctivosti. Tohleto je vždy nejjednodušší, hodit to na druhého. Dovedu si za svou osobu jistě dobře představit, jak bych mohl každého z vás přesvědčit, jak v mém životě není už nikde volný čas, a vyzvat vás k tomu, abyste se zkusili promítnout do mého života a stihnout, co stihnout musím. Je to totiž vlastně jen řečnický obrat, dříve se takové věci učily na řečnických školách.

Nikdo nikdy a nikoho nemůže svým průmětem do jeho života přesvědčit, že je v jeho čase někde nějaká rezerva, vždy bude naprosto věcnými připomínkami upomenut, jak je jeho představa v tomto případě nesprávná a naivní.

Volný čas je ovšem mimo jiné i otázkou priorit, či jak se také říká, hodnot. Na to se velmi často nemyslí. Já třeba k vám do východních Čech jezdím skoro dvě stě kilometrů tam a pak zase zpátky a to o víkendech. Myslím, že za ty roky se mi ještě nestalo, že bych přijel pozdě. A teď si srovnajte, kolik z vás, kteří to máte takřka doma a u nosu, chodí pravidelně včas. A to není vše. Zatímco vy máte někdy potíže najít při plánování pro naše společná setkání volný víkend, protože máte všelijaké rodinné oslavy či společenská dění a jiné jistě velmi důležité věci, já takto trávím většinu svých víkendů, protože nejezdím jen za vámi. Ale vraťme se zpět k tématu volného času.

Nalezení volného času pro činnost, která je v našem žití tou základní a podstatnou, není v žádném případě otázkou nějakých diskusí, to je problém, který si totiž musí vyřešit každý sám v sobě. Každý sám, kdo se nad tím upřímně a poctivě zamyslí, dobře ví a cítí, kde by mohl a měl změnit pořadí hodnot, i když by to bylo snad někdy i nepříjemné a trochu by to bolelo. Mohu totiž právě tak dobře říci, že nemám na něco čas, protože se účastním nějaké oslavy či sešlosti, jako mohu říci, já na tuhle oslavu v tomto týdnu zkrátka nemám čas, protože musím dělat něco podstatnějšího a důležitějšího. A každý sám se musí tak nějak zamyslet, zda tento život žije kvůli výletům a dovoleným, či oslavám a schůzím, nebo snad také i z jiného důvodu. I to bych vám rád navrhnul jako osobní téma k zamyšlení.

Nemyslím si, že by toto zamyšlení mělo vyplnit váš advent, ale přesto si myslím, že by bylo užitečné, kdybyste je do svých adventních úvah zahrnuli. A k tomu vám přeji úspěch a Boží požehnání.

Pavel K. Mráček, jáhen OP

OHLASY, OHLASY, OHLASY

Všechny tři ohlasy na moji úvahu používají tu samou techniku a nesou se podobným tónem – zřejmě je i píšou tři přátelé. Vždy nejsnadnější je vytrhnout cokoli z kontextu a použít to jako materiál pro citový výlev, konstruktivní argumentace by ovšem vyžadovala více námahy. Z uvedeného důvodu nemá smysl reagovat, protože o to dle mého názoru autorům ani nejde. Nebo že by se potrefení ozvali? „A příště hrr na kardinála Ratzingera, který ten citovaný příměr z klaunem vymyslel. Je to přece nebezpečný konzervativec!“ Jsem členem dominikánské rodiny déle, než kdokoli z dotyčných, a patrně na rozdíl od nich doufám, že místo k vyjadřování v OPusculu budou mít i nadále všichni její členové, trochu by mě zamrzelo, kdyby se OPusculum degradovalo stylem argumentace na úroveň „Blesku“.

Pavel K. Mráček, jáhen OP

Úvaha k ohlasům na úvahu

Ač nezvyklý zapojovat se do diskusí veřejných, po přečtení Prázdninové úvahy fra Mráčka a ohlasů na něj, tentokrát tak činím. Nicméně s jednou výhradou: nechci se ani slovem dotknout tématu, obsahu, ač by mě to k tomu také velmi nutkalo, ba naopak doufám, že se mi můj postoj věcný podaří udržet zcela mimo pozornost a poznání (ne že bych se za takový styděl či byl jindy líný jej obhajovat) – jeho projevením bych však oslabil to, co mě vede k těmto řádkům – a tím je forma!

Jistě lze (každému) autoru něco vytknout – sloh, obšírnost neadekvátní sdělovanému, lze nesouhlasit s jeho názorem či způsobem jeho vyjádření (dokonce by to měla být – u názoru – povinnost, jde-li o hledání pravdy), avšak mělo by se to dít způsobem odpovídajícím tradicím, v nichž byla právě v našem řádu vždy hledána, maje na počátku sv. Dominika a Andělského učitele. Rozhodně právě v Summě pod úvodními „videtur“ veleduch sv. Tomáše, ne-li s úctou k „protivnému“ názoru tedy s přísnou indiferencí, uvádí názory, které jdou od těch nejnaivnějších a opravdu úsměvných, aby je pak – opět nejméně indiferentně brilantně vyvrátil. Nikde tam nenacházím ironickou skandalizaci nositele takového názoru. A tak bych **nás** (opravdu myslím i na

sebe, neboť i v sobě pozoruji občas tyto tendence z dob, kdy nositel jiného nebo neobvyklého názoru byl automaticky nepřítel – tehdy třídní, dnes by to uvnitř Církve svaté mohl být: aggiornamenta, pokoncilního ducha, tradice, života v pravé zbožnosti... etc. – dosadiž si každý dle svého zaměření) chtěl poprosit, abychom si dávali trochu pozor a drželi se přísné argumentace. Dovedu pochopit, že článek s vyjádřením (například), že doba je zlá, konzumní a materialistická, vyburcuje z letargie (na druhou stranu nevím, co bych si myslel o článku s větou, že doba je laskavá, odříkavá a naplněná lnutím k ideálům). Když však čtu v reakci na to ironické poznámky na pobyt autorův a řečnické (resp. pisatelské) otázky po jeho zřejmě jeho požadavkům v článku vznesených (i když on tam žádný rousseauovský návrat k přírodě neproklamuje) neodpovídajících poměrech, nutí mě to k zamyšlení, zda autoři chtějí najít pravdu anebo oslovit proletariát, a znemožnit věrohodnost autorovu vzbuzením závisti v chudině. Víím, že v tuto chvíli bych už sám možná mohl být napomenut z jízlivosti, a proto prosím, neberte to tak, snažím se o humorné vyjádření toho, co je vážné a co v nás všech od střední generace výše číhá, abychom z určitého nadhledu s tím vždy počítali a rázně tomu (vždy) nasadili uzdu.

Nechtěl bych nesmět přiznat, že tato slova píšu v teplé místnosti na faře nebo kvůli tomu sejít do sklepa a převléci se do montérek, abych pak začínal slovy: píšu tato slova ve sklepě, kde je přeci jen tepleji než ve vymrzlých horních místnostech v montérkách, které nosím, abych ušetřil to, co nosím ven a nemusel tak často prát... V atmosféře, kterou jsem pocítil a na niž reaguji, by to stejně bylo marné – jak lze důvěřovat člověku, který v dnešní době není schopen si zajistit alespoň normální podmínky, není on to nakonec farizej – a s tááááákhle velikou hrbatou pokorou?, by mohla znít příští námitka.

Zkusme tedy více i v diskusi s tím nejpřekvapivějším a nejpozicičnejším názorem (tím snáz to půjde, čím více by se vzdaloval pravdě!) zachovat a pěstovat na těchto stránkách ducha sv. Tomáše a scholastických disputací a nenechat na sebe dýchat Rudé právo či „kulturu“ arogantní přezíravosti nebo ješitné pýchy některých našich státníků.

Svatí Dominik a Tomáš a další nám při tom jistě velmi rádi pomohou, když je hezky poprosíme.

P. Mgr. Antonín Damián Nohejl, OP

Milé sestry, milí bratři,

zdravím Vás srdečně a posílám Vám tento dopis, opožděně, ale upřímně. Nestihla jsem uzávěrku č. 11/2002, ale přesto se tímto dopisem připojuji k ohlasům, tj. k dopisu br. Martina Rosenbauma, br. Tomáše Jana Machuly a sestry Evy Imeldy Fuchsové a plně s nimi souhlasím!

Po přečtení oné „Prázdňinové úvahy“ mi bylo smutno. Proč – to vtípně vyjádřili oba bratři i sestra Eva Imelda. Nechci již znovu a dále rozvíjet úvahu nad úvahou, i když jsem se k tomu původně chystala. Připojím jen několik poznámek.

Jak jsem řekla, bylo mi smutno. Proto jsem otevřela Posynodní apoštolský list Jana Pavla II. „O povolání a poslání laiků v církvi a ve světě“ z 30. 12. 1988. Už jen úvodní věty tohoto listu mě uklidnily – promlouvají o síle evangelia – radostné zvěsti!! – a list se dále ve všech kapitolách zabývá „povoláním a posláním laiků“ – mužů i žen! Pro bratra Mráčka by to jistě byla zajímavá četba.

Jeho pohoršení nad slovem „Gottesdienst“ – bohoslužba? Uvedu jen několik citátů z promluvy Svatého Otce při generální audienci 14. 12. 1993, kde mimo jiné čteme:

„Tímto zprostředkováním svého kněžství daruje Kristus všem svým údům, také laikům (viz LG 34), schopnost realizovat ve svých životech onu bohoslužbu, kterou on nazývá «uctívání Otce v duchu a v pravdě» (Jan 4, 23). Účástí na takovéto bohoslužbě má věřící, proniknutý Duchem svatým, podíl na oběti vtěleného Slova... Duchovní bohoslužba s sebou přináší účast laiků na eucharistii... Zde musíme zdůraznit význam církvi předepsané účasti na nedělní bohoslužbě...“

Dodávám, že promluva je nazvána „Účast laiků na kněžství Kristově.“ Také doporučuji br. Mráčkovi k doplňující četbě...

Tuto promluvu Svatého Otce vydal sekretariát Rady laiků pražské arcidiecéze r. 1994 v souboru „Jan Pavel II: 7x o laicích“ a tato promluva spolu s dalšími byla otištěna v měsíčníku RŮŽA patrně r. 1994.

Upřímně Vás zdraví

Helena Zdislava Brabencová

PROVINCIAL DOMINIKÁNŮ

P. Alvarez Kodeda OP
Husova 8, 110 00 Praha 1
tel/fax/zázn. 02/242 196 85
provincial@op.cz

MNIŠKY KAZATELSKÉHO ŘÁDU

S. M. Michaela Smrčková OP
Dolní Česká 1
669 00 Znojmo
tel. 0624/221 161

S. M. Pavla Dobalová OP
Lysolažské údolí 106/2
165 00 Praha 6
tel. 02/20 92 31 59
monialesop@volny.cz

ŘEHOLNÍ INSTITUT ROZJ. SESTER

S. M. Terezie Eisnerová OP
Nám. bři Jandusů 21
104 00 Praha 10 - Uhřetěves
tel. 02/677 12611
sestryop@volny.cz

ČESKÁ KONGREGACE SESTER DOMINIKÁNEK

S.M. Slavomíra Měříčková OP
Veveří 27, 602 00 Brno
tel. 05/412 148 46
dominikanky.brno@worldonline.cz

Konvent sester dominikánek
Katolický domov studujících
Černá 14, 110 00 Praha 1
vrátnice KDS: 02/24 93 44 96
ředitelna + fax: 02/24 93 48 56
konvent sester: 02/24 93 4655
sestrycerna@op.cz

DÍLO BLAŽENÉ ZDISLAVY

MUDr. Jitka Krausová
Dominikánské nám. 1/92
412 01 Litoměřice
tel. 0416/4553

SDRUŽENÍ KNĚŽÍ A JÁHNŮ SV. DOMINIKA

P. Antonín Damián Nohejl
ŘK, 267 54 Praskolesy 33
tel. 0602/327 842
adnohejl@razdva.cz

MODERÁTOR LAICKÝCH SDRUŽENÍ

Dagmar Ester Kopecká
Na Zlíchově 221/8
152 00 Praha 5
tel./fax: 02/515 546 69
ester@op.cz

KAZATELSKÉ STŘEDISKO

P. Pavel Mayer OP
Jiráskovo nám. 30
326 00 Plzeň 26
tel. 019/724 16 60
plzen@op.cz

DOMINIKÁNSKÁ KNIHOVNA

Fr. Efrém Jindráče OP
Husova 8, Praha 1
výpůjčky jen do studovny:
po a út 10 - 14 h.
oplibp@volny.cz

NAKL. KRÝSTAL OP MĚSÍČNÍK AMEN

Husova 8, 110 00 Praha 1
tel. 02/242 377 50
<http://krystal.op.cz>
krystalop@volny.cz

RADIO VERITAS

P. Jan Rajlich OP
Husova 8, 110 00 Praha 1
tel. 02/242 18 439
veritas@op.cz

SALVE. Revue pro teologii

a duchovní život
Velké nám. 35, 500 01 Hradec
Králové; tel. 049/5513329
dominika@diecezezhk.cz

Hnutí PRO ŽIVOT ČR

Radim a Kateřina Ucháčovi
Hlubočepská 85/64, 152 00
Praha 5
uchac@prolife.cz
<http://www.prolife.cz>

Hnutí SVĚTLO - ŽIVOT (OÁZY)

P. Jan Rajlich OP
<http://oaza.op.cz>
<http://ain-karim.op.cz>

Mons. DOMINIK DUKA OP

biskupství královéhradecké
Velké nám. 35, 500 01 Hradec
Králové
tel. (sekretář) 049/551 33 29,
tel./fax: 02/515 546 69
duka@diecezezhk.cz

PŘÍSPĚVKY NA VYDÁVÁNÍ OPUSCULA

122918389/0800 (ČS)
var. symbol 332

DOMINIKÁNI NA INTERNETU

www.op.cz – hlavní stránka
dominikánů v ČR (*spravuje
Martin Rosenbaum*)

kongregace.op.cz – Kongre-
gace sester dominikánek (MR)
rozjimavesestry.op.cz –
Rozjímavé sestry sv. Domini-
ka (MR)

laici.op.cz – Sdružení laiků sv.
Dominika (MR)

kds.op.cz – Katolický domov
studujících, Praha (MR)

krystal.op.cz – Nakladatelství
Krystal OP s.r.o. (*Jiří Kopecký*)

oliva.op.cz – knihkupectví
Oliva v Pražském klášteře
(JK)

apologie.op.cz – apologetický
server (*fr. Pavel Mayer OP*)

misie.op.cz – stránky
o dominikánských misiích –
rozpracováno (MR)

plzen.op.cz – Klášter domi-
nikánů Plzeň (*fr. Cyprián Suchá-
nek OP*)

informace:

Martin M. Rosenbaum
tel. 02/683 65 32
me2d@star.cz